

Geachte heer Pruym,

in uw hoedanigheid als persofficier van het North Sea Jazz Festival weigerde u mij zondag de toegang ondanks mijn perskaart en eerbiedwaardige referenties. Omdat ik 'niet een week van te voren had aangevraagd' om op de perslijst gezet te worden, zoals u over de telefoon zei. Ik legde uit dat dat niet kon omdat de winnaar van de Dutch Jazz Competition nog niet bekend was. Pas op donderdag 13 juli, in de stromende regen, won het Groningse trio Jamesz die prijs, groot 20.000 gulden plus extra's (zie www.dutchjazzcompetition.net). En laat in Jamesz nu net Gerrit de Boer spelen, vriend sinds de schoolbanken. Ik vatte het plan op om de lezers van deze krant te vertellen over Jamesz, bestaande uit De Boer, Digmon Roovers en Sebastiaan Kaptein. Zij legden een wonderlijk mooie, achtjarige route af die via bruiloften, partijen en jazzcafé de Spieghele leidde naar deze beloning en bijbehorend optreden op het North Sea Jazzfestival. Dat moest ik zien. Maar heer Pruym, u was onverbiddelijk. Geen week van te voren, dus onmogelijk. In deze 'loop' bleven we hangen, u en ik. Zelfs toen ik vroeg wie uw baas was.

Omdat ook de reguliere kaarten waren uitverkocht, was ik gedwongen mijn toevlucht te nemen tot de illegaliteit. Omdat ik in mijn taakopvatting heel ver ga wanneer ik de lezer wil informeren over het goede en het schone in de wereld. Ik ging over tot guerrilla.

Zondag in Den Haag: via het dak van een basisschool in een achtertuin gesprongen die grensde aan de achterkant van het festivalterrein. Hek over (NAVO-prikkeldraad) en weggedoken achter een generator (helikopters). Ik kwam tevoorschijn tussen camerawagens en afvalcontainers. Slenterde langs weer een bewaakte doorgang, werd niet tegengehouden, zo dichtbij, nog twintig meter, tien... "Stop! riep een vrouwenstem. Ik was erbij. Geen pasje, niks. Ze er een Zwarte Jongen bij, behangen met portofoons en andere versierselen van zijn beroep. 'Breng deze meneer naar de uitgang.' Ik hield vol dat ik van de pers was, en verdwaald. De Zwarte Jongen - 2 meter 10 bij 120 kilo - stelde voor eerst langs de persbalie te lopen alvorens mij eruit te schoppen. In zijn machtige schaduw liep ik mee het Congresgebouw in. Eens per 10 seconden keek hij opzij om te zien of ik volgde. Ik liep schuin achter hem tussen de bezoekers. Zou ik.?! De Zwarte Jongen was zo vervuld van zijn grootte en kracht, dat hij zich niet kon voorstellen dat iemand hem in de maling zou durven nemen. Ik ook niet. Toch deed ik het. Hij had juist links zijwaarts gekeken of ik er nog was, toen ik rechts afviel en laag tussen een kluit mensen dook. Tijgersluipgang meneer! Ik kroop met overslaand hart tot in een restaurant en hield me daar een half uur schuil achter een pilaar. Toen vermomde ik me met een pet en gleeed als een schaduw door de hallen van het Congresgebouw.

Daarna Jamesz gezien. En ja, hun finest hour. Er kwamen journalisten op af en platenbazen met vochtige kinderpornohanden. Ze worden heel beroemd en krijgen nu in hun kleedkamer altijd een schaal M&M's met de groene eruit. En ik was erbij. Ondanks u, heer Pruym. Tot volgend jaar.

Tommy Wieringa